

[Undervisningsministeren.]

det ene år at vedtage en lov om landsdelsorkestrene og det andet år en lov om landsdels-scenerne.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Jeg kan ikke erklære mig enig i de synspunkter, den højtærede undervisningsminister har fremført, men må henvise til mine tidligere udtalelser.

Over for den højtærede ministers bemærkning om, at vi er enige om de udgifter, der skal bevilges, må jeg sige, at jeg ikke kan se, af hvilken størrelsesorden de er, og det er det, der er ulykken ved det. Vi, der lever nær til de byer og egne, som betjenes af disse orkestre, er kommet ind i mange drøftelser om denne sag, men der har ikke været virkelig lejlighed til offentligt at få fastlagt dette område. Derfor skal vi åbenbart igen, takket være den indstilling, den højtærede minister nu har givet udtryk for — og jeg forstår godt den magt, den højtærede minister har med et flertal bag sig i salen — afgøre sagen gennem underhåndsaftaler, denne mærkelige måde, hvorpå en sag af denne art bliver ekspederet i finansudvalget.

Jeg vil på mit partis vegne atter bede ministeren overveje, om ikke den fremgangsmåde, vi mange gange har talt om, nemlig fremsættelsen af et lovforslag, kunne bringes i anvendelse. Jeg kvier mig ved at godtage ministerens begrundelse, at teaterkommissionen skulle danne en hindring for, at sagen kan behandles og afgøres i det høje ting i lovforslags form.

På baggrund af den debat, der har været ført, vil jeg gerne gentage: lad os nu blive fri for disse ustandselige afgørelser inden for finansudvalgets fire vægge, og lad os på politisk redelig vis gennem et lovforslag offentligt få behandlet og afgjort denne sag.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Spørgsmålet om bevilling til landsdelsorkestrene er ikke en sag, der afgøres i hemmelighed; det ligger naturligvis ganske åbent for befolkningen og for de politiske partier, hvad bevillingen indeholder. Det er en praksis, der har været fulgt gennem mange år også af andre ministre, uden at der før nu sidste år har været rejst krav

om et lovforslag. Jeg har givet en saglig begrundelse for, at jeg mener, man bør vente i hvert fald til næste år, indtil spørgsmålet om landsdelsscenerne er afgjort i teaterkommissionen, og det anser jeg stadig for den fornuftigste og mest praktiske fremgangsmåde. Er det dog ikke det vigtigste, at man får de penge, man har brug for til at føre landsdelsorkestrene videre, og kan vi så ikke i øvrigt være enige om, at når spørgsmålet vedrørende landsdelsscenerne er afgjort, vil tiden være inde til en lovgivning på dette område?

Ninn-Hansen: Den højtærede socialminister mente, at jeg havde udtalt mig på en usømmelig måde om det spørgsmål vedrørende funktionærerne, jeg rejste. Ja, det er der jo ikke noget at gøre ved, når den højtærede minister ser sådan på det. Det er altså det svar, den højtærede socialminister kan give et medlem, der interesserer sig for en lovgivning, som sorterer under den højtærede minister. Man skal altså have at vide, at man udtaler sig på en usømmelig måde, når man ikke mener, at denne lovgivning i tilstrækkeligt omfang sikrer det, den skulle sikre. Jeg plejer hverken at karakterisere de højtærede ministre personlig eller deres måde at udtale sig på, men jeg synes nok, man i dette tilfælde har lov til at sige, at den højtærede socialminister har udtalt sig med en arrogance, som ikke er klædelig for ham. Jeg ved ikke, om den højtærede minister kan være i tvivl om, at funktionærlovens § 10 ikke opfylder det, der må være meningen med hensyn til funktionærernes forhandlingsret. Når man har fået at vide i forbindelse med en konkret situation, jeg tidligere har fremdraget her, at den tilsikrede forhandlingsret delvis kunne sættes ud af spillet under henvisning til septemberforliget af 1899, altså regler, der blev til på et tidspunkt, da man knap nok havde funktionærer, synes jeg snarere, det måtte være den højtærede ministers opgave at interessere sig for en klarlæggelse af sagen i stedet for at afvise et forsøg på at få fremmet en saglig diskussion om den. Jeg har hidtil troet, at den højtærede minister var en tilhænger af reformer, når de var nødvendige, måske også undertiden når de ikke var nødvendige, men altså i hvert fald